

Мач кнеза Стефана, Драган Лакићевић

Драган Лакићевић је рођен у Колашину 1954.године.Завршио је книжевност на Филолошком факултету у Београду. Написао је велики број песама, прича и романа. Такође је и приредио многе српске и светске бајке за децу.

Овај роман се дешава у време када је Србија била под турском влашћу. Турци су били веома сурови према Србима. Због тога што су их мучили, убијали, прогонили их, они су одлазили у шуме и одатле се борили против Турака. То су били Хајдуци.

Главни ликови су: Миоша, Османага, Добрија, Бели, Меима, Псоглава. Османага је био владар једног дела Србије. Био је веома лош, суров и лукав. Дечак Миоша и његова мајка Загорка су живели у близини. Њу су Турци једнога дана напали и побегли мислећи да су је убили. Миоша је остао да живи сам у својој малој трошној кући.

Књига се зове „Мач кнеза Стефана“ због једног чудотворног мача. Он потиче из времена када су Србијом владали Немањићи. Немањин син Вукан је имао три сина. Стефан је био један од њих и он је добио мач да би спојио два царства – земаљско и небеско, краљевство и цркву. После смрти кнеза Стефана мач је стављен у његов гроб. Постао је веома важан за цео српски народ, нарочито у Турско време јер се мислило да он даје снагу. До тада нико није успео да га узме јер је из гроба избијао пламен, а Османага је успео да га украде и окачи на зид у својој кули. Хајдуци су одлучили да што пре врате мач јер су мислили да ће им дати снагу да се ослободе Турака. За тај задатак су изабрали Миошу.

Мени је веома интересантан Зека. То је легендарна личност која се појављује већ стотинама година и неким чудом се стално подмлађује. У народу се мислило да он пије воду са извора младости. На крају овог романа сазнајемо да је Зеку „глумило“ пуно људи – један човек би се тајно и повремено прерушавао у њега како би плашио Турке, а Србима давао снагу. Када би остарио, тај тајни задатак би предавао другом младићу. И тако већ стотинама година...

Роман се завршава тако што је Миоша успео да врати мач кнеза Стефана и да настави да се бори за свој народ.

Пре него што сам прочитао ову књигу, многи су ми рекли да је веома тешка за разумевање. Међутим, мени се она веома допала. Дивио сам се храбрости српских дечака. Иако има пуно непознатих и старих речи, прочитао сам је са лакоћом.

Јелић Марко, 4/2 ОШ „НХ СЕНИША
НИКОЛАЈЕВИЋ”

Мирјана Копривица
zaklina.jasic@gmail.com, 065/8053830